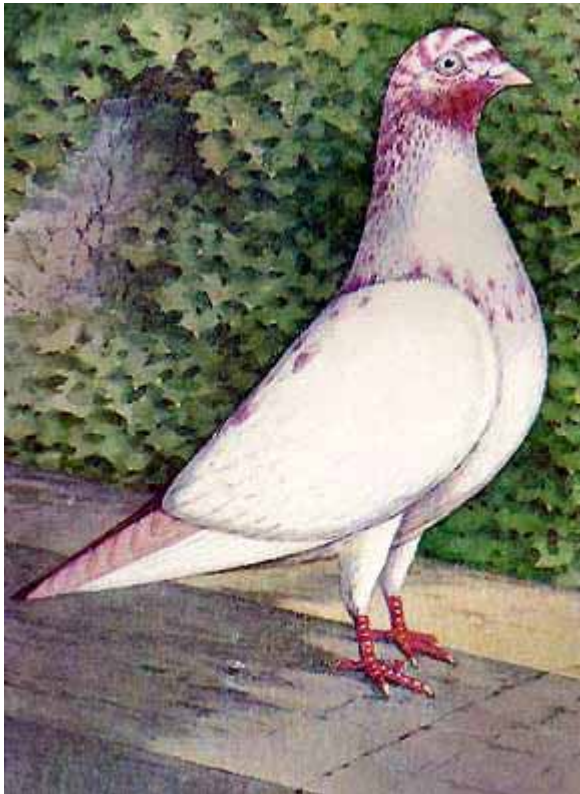

De West of England Tuimelaar in Amerika

Door: Chuck Zeller

De West of England Tuimelaar of 'West' zoals men ze hier meestal noemt, is vergeleken met de meeste populaire rassen hier een relatieve nieuwkomer, die pas rond 1900 vanuit Engeland geïmporteerd werd. Net als de meeste rassen die hier geïmporteerd werden was de West ook een vliegduif, maar tegenwoordig worden ze vooral gehouden voor de tentoonstelling. Of dat goed of slecht is, daar zijn de meningen over verdeeld, maar het ras dankt zijn huidige populariteit ongetwijfeld aan zijn attractieve eigenschappen in de tentoonstellingskooi. Maar ook in het land van herkomst wordt de West jaar na jaar populairder als showras. Wellicht komt dat door het feit dat het in de steden steeds moeilijker wordt om duiven te houden en te vliegen.

Links: Zo tekende Ludlow in 1913 de rood schimmel, kaalbenige West of England Tuimelaar.

Elk verhaal over de historie van de West – zowel van vóór 1950 hier in de USA, of van nóg langer geleden in Engeland – zal altijd vaag zijn, omdat er gewoon erg weinig informatie bewaard is over de fokkers en het ras. Uit wat er bekend is over de ontwikkeling van de verschillende vlieggrassen weten we dat de oorsprong van de West of England Tuimelaar terugvoert naar de Oud Engelse Vliegstuimelaar. In oude documentatie is te lezen dat de Hollandse Tuimelaar, Cumulet, Perzische Roller en Oosterse Roller gebruikt zijn om dit ras te maken. We kunnen er ook vrijwel zeker van zijn dat de West of England tuimelaars, Birmingham Rollers en Tipplers zeer nauw verwant aan elkaar waren (neven) en afstammen van dezelfde oude Engelse Vliegstuimelaars.

**Rechts:
De kampioen van de 'Pageant of Pigeons' van 1950.
Eigenaar: Ralph Aldridge.**

Volgens oude geschriften begonnen de drie rassen aparte manieren van vliegen (vliegstyl) en prestatie (hier wordt mee bedoeld de duur van het vliegen) te ontwikkelen van midden tot eind 19de eeuw.

Maar in de beschrijvingen van deze drie rassen is tot ongeveer 1890 geen enkele verwijzing te vinden naar de Wests, Rollers of Tipplers als apart ras; ze worden eigenlijk gewoon vliegstuimelaars genoemd. In een artikel uit 1913 (een bijlage van het blad 'Pigeons & Pigeon World') getiteld: "Mr. W. H. Bell's West of England High-Flying Tumbler Special" staan een aantal verwijzingen naar een fokker die sinds 1872 Wests fokt.

In hetzelfde artikel wordt ook een oude fokker in Bristol genoemd, die de Wests al zestig jaar fokte; dat zou hij dus al rond 1850 met dit ras zijn begonnen! Dat zou dus betekenen dat ons ras al veel eerder West of England Tuimelaar heette dan wat in de meeste geschriften te lezen is, maar dat is toch wat misleidend, omdat in hetzelfde artikel ook staat dat die oude fokkers vroeger Vliegstuimelaars hadden. De opmerking dat die oude

fokkers al Wests hadden vóór 1890 kan ook betekenen dat ze begonnen zijn met de fok van de Wests toen het ras eigenlijk nog gewoon Vliegtuimelaar heette. Gebaseerd op de meerderheid van vermeldingen over dit ras, lijkt het mij het meest accuraat om te stellen dat de West of England Tuimelaar zijn 'rasnaam' kreeg rond 1880-1890.

Links: Een zwart witkop Flying West of England Tuimelaar, getekend door Ludlow in 1909.

Samenvattend kunnen we zeggen dat het vrijwel zeker is dat ons ras niet veel vroeger dan in 1900 een 'erkend' ras werd met de naam West of England Tuimelaar. We weten dat het ras in en rond Bristol is ontstaan uit de Hollandse Tuimelaar (niet de huidige Oud-Hollandse Tuimelaar), Oosterse Roller, Perzische Roller en Cumulet, en dat de West of England Tumbler, de Birmingham Roller en de Tippler allen dezelfde voorouders hebben. Ook weten

we dat al deze 'rassen' vroeger gewoon onder de naam tuimelaars bekend waren. Veel informatie over de Wests is te lezen in het boek 'West of England Flying Tumbler' geschreven door Jeffrey Oldham (GB) en gepubliceerd in 1980. De heer Oldham is sinds jaar en dag fokker van dit ras.

Voor de historie van dit ras in Amerika baseer ik me op een aantal verhalen, die me verteld zijn door de oude West fokkers hier in de USA. De eerste import was in Californië in 1913, gedaan door Tom Ratalic. De Wests van de tweede import in 1916 waren voor John Beckman, de derde in 1920 gingen naar Robert V. Moore en de Wests van de vierde import in 1925 waren voor Dudley Schumacher. Er kunnen er nog meer geïmporteerd zijn, maar geen van de oude fokkers die ik heb gesproken, wist daar iets van. Alleen één van hen, Bob Eaton, vertelde dat hij wel had gehoord van geïmporteerde kaalbenige Wests; dat zou rond 1900 geweest zijn in Canada. Een aantal daarvan kwamen in de omgeving van New York terecht, zei Bob, maar na een paar jaar waren ze verdwenen. Bob heeft zelf jarenlang een foklijn van deze kaalbenige Wests in zijn hokken gehad, tot 1975. Ed Foote, een andere West fokker, had ook een tijd lang de kaalbenige variëteit.

**Rechts: Een zwart witkop;
Kampioen van de 'Pageant of Pigeons'.
Eigenaar: Brian McCormick.**

Na 1928 werden de West of England Tuimelaars snel erg populair en veel fokkers wilden met het ras beginnen. Dat gaf problemen, vertelde Bob, want de vraag was veel groter dan het aanbod. Afgaande op wat Bob me vertelde, zag men de oplossing hiervoor in het kruisen van de Wests met een ander ras; nog

meer dieren importeren vanuit Engeland was erg duur en bovendien was de situatie daar onrustig geworden, wat zou gaan leiden tot de Tweede Wereldoorlog. Al gauw was het geheel onmogelijk geworden om nog duiven daar vandaan te halen, zelfs al had men de financiële middelen gehad om te betalen voor de duiven en de transportkosten; wegens de rantsoenering op duivenvoer waren de Britse West of England fokkers namelijk gedwongen - net als alle andere duivenfokkers - om hun aantallen fokparen drastisch in te krimpen. Of ze werden opgeroepen voor het leger en moesten zodoende hun duiven wegdoen of afstaan aan familie of vrienden.

Links:

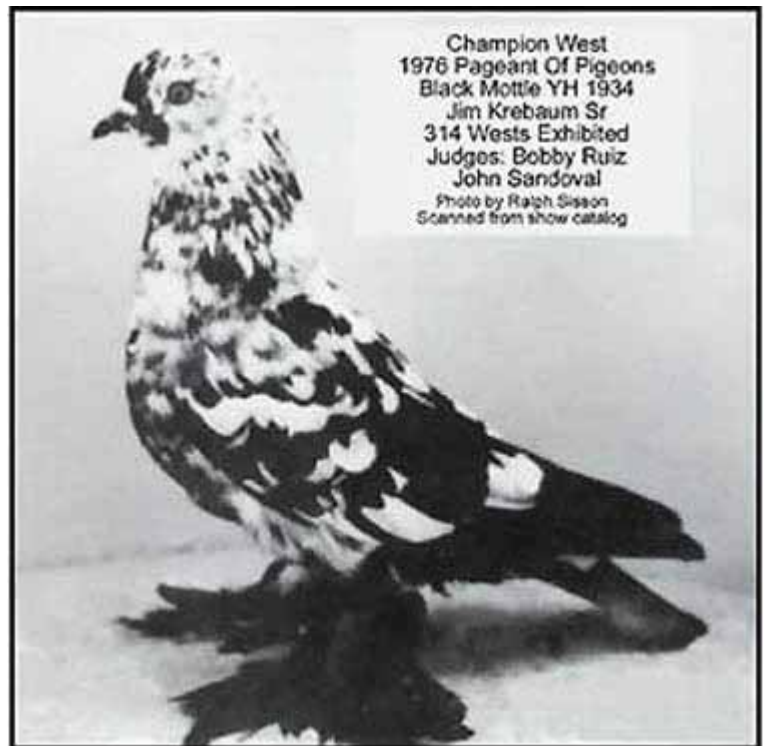
Een geelbonte in 1982, werd toen Kampioen op de 'Pageant of Pigeons'. Eigenaar: Larry Eastman.

Volgens Bob Eaton waren er nog andere redenen dat de West of England fokkers hier er toe over gingen om andere rassen in te kruisen. De een wilde meer kleuren dan die er al geïmporteerd waren, de ander wilde meer vliegcapaciteit en weer anderen wilden grotere voetbevedering op hun Wests.

Voor wat mij verteld is, waren het voornamelijk de West of England Tuimelaars in witkop die ingevoerd waren, maar er waren toch ook wel rood en geel bonten (spangleds). De witkoppen waren voornamelijk geïmporteerd in rood, geel, zwart, dun, blauw geband en zilver geband. Bob zei nog dat hij ook wel eens wat geelzilvergeband, strawberries (miskleur uit zwart maal roodzilvergeband) en lavendel gespikkeld gezien had, maar dat was het wel.

Rechts:

Deze zwartbont werd Kampioen op de 'Pageant of Pigeons' in 1976. Eigenaar: James Krebaum Sr.

Op mijn vraag naar de lengte van de voetbevedering, antwoordde Bob dat die gemiddeld niet meer dan een zilveren dollar konden bedekken en dat het dus meer was wat wij bekousd zouden noemen. En hij vertelde ook dat de gierhakken, zoals we die zien op de huidige Wests, niet voorkwamen. Hij vertelde ook dat de tekening van die vroegere witkoppen in het algemeen bestond uit een lage slab (bib) tekening, een hoge slabtekening, een V slab of zelfs heel brede geronde slabtekening. Bob zei ook dat de aftekening in de hals laag viel, soms zelfs op gelijke hoogte als de slab aan de voorkant eindigde, onderaan de nek, terwijl anderen

een mooie aftekening hadden en nu geen gek figuur zouden slaan. Ik vroeg ook nog naar het aantal slag- en mantelpennen en de kleur van het dekdons bij de witkoppen. Bod zei dat de meesten er 10 – 10 hadden en dat de kleur van het dekdons meestal wit was. Gekleurde veren van het dekdons deden er niet toe, totdat ze gingen kruisen en zodoende langere gierhakken kregen.

**Links: Roodschimmelgeband.
Eigenaar: Van Copple.**

Toen vroeg ik nog hoe die geïmporteerde bonten (spangleds) getekend waren. Bob zei dat de bonten (mottles- de fokkers hier noemden de geïmpor-

teerde duiven niet spangled) voor zo'n 75 tot 90 % wit waren, waarbij de meesten enkele gekleurde veren hadden in het stuk van de nek tot de schouders en wat in de borst, hoewel sommigen ook wat kleur hadden in de vleugeldekveren. De meesten hadden witte vleugels en staartveren en waren ook aardig wit in het dekdons. Bob vertelde nog dat hij ook wel eens een paar schimmels had gezien, en een paar zwart schimmels (stenciled) en almonds.

**Rechts:
De beste geelwitkop van 2006.
Eigenaar: Brian McCormick.**

Iedereen die wel eens oude prenten en foto's van vóór 1940 van de West heeft gezien, zal opgemerkt hebben dat het vaak bonten, gebaarden, geeksterden, gekrasten en gebanden zijn, maar gek genoeg zijn er geen aanwijzingen dat die ooit naar de USA gekomen zijn. Ook zie je op die oude foto's vaker kaalbenige Wests dan met voetbevedering. De verklaring moeten we zoeken in het tijdstip waarin de meeste Wests naar Amerika kwamen. Zoals ik al uitgelegd heb, hadden de meeste Engelse fokkers door oorlogsdreiging en rantsoenering hun duivenbestand drastisch ingekrompen. Na de oorlog zijn er nauwelijks nog kaalbenige Wests of platenbonten, gebaarden, eenkleurigen en rosetten op de vleugels enz. te vinden; men kan concluderen dat de Engelse fokkers aan de witkoppen en

getijgerden de voorkeur gaven en dat zal ook verklaren dat dit de enige waren die hier (in de USA) vóór 1930 geïmporteerd werden.

Rechts:
Bruin witkop, een Kampioensduif uit 1970.
Eigenaar: Chuck Zeller.

Natuurlijk kruiste niet elke fokker met al deze rassen, maar de een gaf de voorkeur aan dit

Terug naar de Wests en de West of England fokkers in Amerika. Uit wat me verteld is door de oude fokkers, die de Wests al vóór 1940 hadden, werden de geïmporteerde duiven en de nafok daarvan, gekruist met Oud Nederlandse Tuimelaars, Birmingham Rollers, Danziger Hoogvliegers, Cumulets, Tipplers, Oosterse Rollers, Russische Tuimelaars en Langvoorthoofd Tuimelaars.

Links:
De Nationale Kampioen van 2006: een andalusisch blauwe witkop.
Eigenaar: Brian McCormick.

ras en de ander aan dat ras, afhankelijk van wat men wilde bereiken: beter tuimelen, meer kleuren, vollere voetbevedering of het vervolmaken van de tekening in hun duiven. Soms kwamen ze er achter dat hun Wests na zo'n kruising niet meer zo hoog vlogen als eerst, of niet meer goed konden tuimelen, en dan kruisten ze er weer een ander ras in (meestal een Roller) om te zorgen dat hun Wests de juiste vliegeigenschappen weer terug kregen.

Links:
Deze blauwzilver donkergebande werd Nationaal Kampioen in 2005.
Eigenaar: Terry Brechbill.

Er werd dus gekruist om allerlei reden. Al gauw waren er nog weinig Wests te vinden die nog net zo 'puur' waren als toen ze uit Groot Brittannië kwamen. Wat nog extra bijdroeg aan die verwatering was het feit dat ook Amerika betrokken raakte bij de Tweede Wereldoorlog en menig fokker moest in dienst, waardoor ze, net als eerder in Engeland gebeurde, vaak maar een paar geselecteerde duiven konden aanhouden, die bij familie of vrienden moesten worden ondergebracht. Vaak werden ook de duiven noodgedwongen verkocht aan andere fokkers, die om wat voor reden dan ook niet in het leger hoefden. Iedereen hoopte natuurlijk dat hij na de oorlog terug zou keren en weer met Wests beginnen. En vooral hoopten ze nog wat van hun eigen foklijn terug te vinden.

Rechts:
Zwart bont.
Eigenaar: Chuck Zeller

Maar dat was helaas zelden het geval, want in de vier jaar dat ze weg waren, kwamen de Wests hier en daar en overal terecht. Voor de teruggekeerde veteranen was het vrijwel onmogelijk om nog iets van hun geliefde duiven te traceren, dus men nam maar genoegen met elke West of England tuimelaar om weer te starten in de hobby.

Onder:
Twee zilverwitgebanden (verdund zwart – Lahore zilver – Milky factor) witkoppen.
Eigenaar: Bob Christman.

Ik ben er van overtuigd dat die duiven op een gegeven ogenblik gewoon bij een handelaar of andere fokker terecht gekomen zijn. Net zo goed als dat de fokker, die op zoek gaat naar een paar van zijn oude duiven, ontdekt dat het blijkbaar de norm is dat zodra je duiven je hok verlaten hebben, ze schijnen te verdwijnen in een zwart gat, zo moet het tenminste voor die fokker gevoeld hebben, toen ze na de oorlog op zoek gingen naar hun oude Wests. Onvoorstelbaar dat binnen een paar jaar nadat je de duiven in andermans handen hebt gegeven, ze niet meer terug gevonden kunnen worden. Maar gelukkig hadden sommige fokkers, zoals mijn oude mentor Joe Brown, genoeg Wests om iemand weer opnieuw te laten beginnen met dit ras. Joe had zijn witkoppen en bonten gekocht van een

fokker die op punt stond om dienst te nemen. Tegen de tijd dat de oorlog afgelopen was, had Joe een paar honderd Wests, allen gefokt van de importstam. Zo gauw de West of England fokkers terug waren uit de oorlog, wisten ze fokkers als Joe wel te vinden en het duurde dan niet lang voordat ze weer terug in de hobby waren.

**Links: De mooiste eenkleurige witte van de 'Grand National' in 2005.
Eigenaar: Bob Christman.**

Zodra de oude garde weer hokken had gebouwd, fokkoppels samengesteld en de eerste jongen in de lucht hadden, begonnen ze als West fokkers bij elkaar te komen om

dieren te ruilen, te kopen of verkopen, of gewoon wat over de West of England te praten. De volgende stap was het oprichten van een fokkersclub, en zo werd de 'West of England High Flying Tumbler Association' geboren. Vóór de oorlog was er ook al een West Club geweest, met de naam 'National West of England Tumbler Club' waar heel veel fokkers bij aangesloten waren. Waarom DIE club niet opnieuw opgestart werd na de oorlog, kon niemand me vertellen. Zodra de West of England High Flying Tumbler Association (later zijn de woorden 'high flying' weggelaten, niemand weet meer wanneer precies) was opgericht begonnen de leden ook shows te organiseren, met grote deelname. Hoewel de meeste Wests in die tijd gehouden werden om mee te vliegen, genoot men van deze kameraadschappelijke ontmoetingen en de onderlinge competitie op de show. In de loop van tijd kende de Club vele ups en downs, vooral vanwege de altijd achterliggende gedachte dat het showen zou leiden tot het einde van de echte 'vliegende' West.

Van 1947 tot in de zeventiger jaren konden de West fokkers hun duiven ook showen op de Clubdagen van de 'Southern California Roller Club', omdat die club ook klassen had voor het vliegtype West of England Tuimelaar. Geen wonder, want de meeste bestuursleden waren zelf West fokker! Maar de grootste show van het jaar was toen al de 'Pageant of Pigeons', waar het aantal ingezonden Wests altijd om en nabij de 100 dieren lag.

Na 1950 begon men ineens een ander type West te zien op de Shows in Zuid Californië; dit 'nieuwe' type werd de 'Show West of England Tuimelaar' genoemd. Deze Show West was een creatie van F. Stroud uit San Gabriel, Californië, gemaakt door het vliegtype te kruisen met voetbevederde en kaalbenige Langvoorhoofd Tuimelaars. De kop van de Show West was zo rond en breed als bij de Langvoorhoofd Tuimelaar, maar niet zo uitgesproken naar voren uitstulpend. De snavels van de Show West waren korter dan van de 'vliegende' West, maar niet zo kort en doosvormig als bij de Langvoorhoofd Tuimelaars. Het lichaam van de Show West was wat korter en meer gedrongen, en de fokkers wilden ook langere en vollere

voetbevedering, langere gierhakken en ze wilden ook dat hun Show Wests met betrekking tot hun stand, de kop en hals iets meer achterwaarts droegen. Waarbij een loodlijn vanuit de ogen meer bij de benen dan voor de tenen zou vallen, zoals dat laatste bij het vliegende type van de Wests werd verlangd.

De Show Wests waren erkend in alle kleuren witkoppen, bonten, getijgerden, schimmels en een aantal eenkleurigen. De witkoppen waren veruit het populairste; tussen 1953 en 1968 heb ik met ontelbare Clubshows meegedaan, en ik denk niet dat ik meer dan 6 bonten heb gezien in al die jaren. In de eenkleurigen zag ik maar heel weinig witten. Bij de witkoppen was de meerderheid blauw-zwartgeband en blauwzilverdonkergeband. Slechts enkele roden, gelen, roodzilvergebanden en geelzilvergebanden of andere kleuren.

**Rechts: Roodzilvergeband.
Eigenaar: Chuck Zeller.**

De 'West of England Tumbler Club' werd in de loop der jaren verschillende keren opgeheven en weer opgericht. U denkt misschien, waarom werd die club dan steeds opgeheven? Dat had verschillende redenen. Vóór de komst van de Show West wisselde bijvoorbeeld het aantal leden nogal eens, afhankelijk van de mate van onenigheid tussen de fokkers die met hun dieren wilde showen en de fokkers die van mening waren dat het showen de vliegprestatie van de West zou ruïneren.

Na de creatie van de Show West kreeg deze variëteit een hoop aanhang en juist deze fokkers zaten in het bestuur. Dat resulteerde in meer aandacht voor de Show West en dat leidde weer tot méér onvrede bij de leden met vliegduiven. Het probleem was dat geen van de vliegduivenfokkers zitting in het bestuur nam, dus vanzelfsprekend dat de Show West fokkers het heft in handen namen en de shows aanpasten voor de Show West. Het is evengoed opmerkelijk dat op de meeste Clubdagen die de West of England Tumbler Assn. organiseerde, het aantal vliegtype Wests meer dan dubbel zo veel was dan dat van de Show Wests. Ook het aantal inzendingen van vliegtype Wests op Southern California Roller Club shows bleef altijd hoog.

In 1968 werd de West of England Tumbler Assn. dus definitief opgeheven, en wel omdat de bestuursleden die de Show West fokten, overgingen op de Langvoorhoofd Tuimelaar. Kort daarna had het er alle schijn van dat de Show West van het toneel verdwenen was. De fokkers van het vliegtype West konden nu alleen nog terecht op de SCRC Clubdagen en op de Pageant of Pigeons om hun duiven te showen. Misschien was die definitieve opheffing wel een zegen. De fokkers van het vliegtype waren al zo lang ontevreden met het beleid van hun Club, dat zelfs als ze geprobeerd hadden om de club toch nogmaals op te starten voor alleen vliegtype Wests, het niet gelukt zou zijn. De naam van de club had teveel het stigma van de Show West was waarschijnlijk toch binnen een paar jaar op de fles gegaan.

Toch begonnen de fokkers van het vliegtype kort na de opheffing van de West of England Tumbler Assn. weer te denken aan het oprichten van een nieuwe club. De meerderheid van de fokkers zei wel lid te willen worden, als het maar wel uitsluitend om het vliegtype ging; de Show West mocht niet meedoen. Men begon zo veel mogelijk fokkers te benaderen over

deelname aan de nieuwe club, en de respons was overweldigend; ja, men wilde gráág lid worden van de nieuwe club en meedoen met de Clubdagen en de Club Show bij de Pageant of Pigeons. Anderen wilden graag meedoen als de club ook vliegwedstrijden ging houden. Na veel heen en weer gepraat op de SCRC shows werd er besloten dat de naam van de nieuwe club zou zijn: de 'Southern California Flying West of England Tumbler Club' en de Eerste Show zou gehouden worden tijdens de Pageant of Pigeons van 1969. Er werd een

standaardbeschrijving gemaakt, kopietjes gedrukt en uitgedeeld, lidmaatschapskaarten gemaakt en ereprijzen ingezameld voor de eerste Clubshow. Als ik me goed herinner hadden we 25 leden toen de Pageant begon, waarvan 10 jeugdleden. Tijdens de Pageant kwamen er nog 10 leden bij. Je kunt wel zeggen dat we een vliegende start hadden.

Links: Een (lak)zwart witkop showwinnaar.

Eigenaar: Brian McCormick.

De eerste vijf jaar van de nieuwe Club verliepen zonder noemenswaardige problemen. Er was wat terugval in inzendingen op de shows, omdat we een

paar fokkers verloren die stopten met de West, maar over het algemeen ging alles prima. In 1971 kregen we plotseling een aantal nieuwe leden vanuit andere staten, vooral van de oostkust. Binnen de kortste keren hadden we alleen al uit New York 12 leden. Vervolgens werden onze leden overvallen met vragen om West of England Tuimelaars vanuit allerlei andere staten. Ja, het zag er heel rooskleurig uit voor onze nieuwe Club! Maar geheel onverwachts kwam er een kink in de kabel. Uit puur winstbejag of hebzucht had iemand het nodig gevonden om uitgeselecteerde duiven te verkopen aan de nieuwe leden, en vooral uit de omgeving van New York kregen we heel wat klachten van teleurgestelde leden. Binnen de kortste keren waren de die leden weer kwijt, omdat ze besloten om een eigen club op te richten, met een eigen standaard die naar de NPA ging. Volgens die standaard hoefden de Wests maar 8 witte grote slapennen te hebben en ook waren max. 3 witte kleine slagpennen toegestaan. Ook werden ze met een ronde kop en een korte snavel verlangd. Wie kan het ze kwalijk nemen, als dit de duiven waren die ze toegestuurd hadden gekregen van sommige leden in Zuid Californië....

Wat nu, vroegen we ons af; het kwaad was geschied. In 1972 besloten we om de naam van de Club aan te passen in 'National West of England Tumbler Club', in het kort NWOETC. Niet om weg te kruipen, of de 'schuld' van de miskopen af te schuiven op de 'vorige' club, maar vooral omdat een aantal van onze leden uit andere staten van mening waren dat zij het idee hadden dat ze te weinig meetelden in onze club, die vanwege de naam meer gezien werd als een plaatselijke Club uit Zuid Californië. Alle bestuursleden kwamen uit Zuid Californië en er werd nooit deelgenomen aan shows in andere staten, dus het voelde alsof alle inkomsten van de Club aan de Californische fokkers toekwamen. Dat was eigenlijk ook zo, vandaar dat door het kiezen van de nieuwe naam en het instellen van een Oost- en West divisie met een eigen vice-voorzitter, de leden in andere staten zich meer betrokken bij de club zouden voelen en meehelpen om de NWOETC tot een echte nationale club te maken, die alle fokkers van de West of England Tuimelaar in heel Amerika zou vertegenwoordigen. We slaagden maar gedeeltelijk in deze opzet, vooral omdat we de fokkers in het oosten niet vast konden houden. Bovendien stopten er in korte tijd weer een heleboel fokkers met het ras. We moesten een opzet bedenken waarbij ook de fokkers van

buiten Californië een heuse stem zouden hebben in zowel het reilen en zeilen van de Club als de voortgang van het ras. Maar dat stond nog te gebeuren.

Vanaf 1975 was de West of England Tuimelaar op weg om een volslagen showras te worden in Amerika. Steeds minder fokkers die met het ras begonnen en lid werden van de NWOETC hadden interesse om met hun duiven te vliegen. In de eens zo 'diervriendelijke' Zuid-Californische dorpjes tussen de landerijen werden nu huizen gebouwd met postzegel-tuintjes en allerlei voorschriften aangaande het houden van huisdieren anders dan honden en katten. Wie hier nog duiven wilde houden, moest dat beter maar stiekem doen. Anders gezegd, wie zijn duiven uit liet vliegen liep het risico dat hij door een ambtenaar gesommeerd werd om zijn duiven stante pede op te ruimen. Iets anders wat er toe bijdroeg dat de West vooral een showras aan het worden was, lag in het feit dat de nieuwe fokkers het ras vaak voor het eerst zagen op een tentoonstelling, en daar werden aangetrokken tot de schoonheid, stelling, kleur en/of tekening van dit ras. In de meeste gevallen wisten ze niets van de trotse geschiedenis van het ras als vlieg- en prestatieras, en ook niet dat het ras meer dan honderd jaar geleden gefokt was als luchtacrobaat in de buitenwijken.

Links:
Showwinnaar in rood witkop.
Eigenaar: Terry D. Bishop.

Rond 1991 steeg de populariteit van de West in veel districten van Amerika. Op de shows waren regelmatig allerlei nieuwe kleurslagen te zien. Een paar

Californische fokkers, o.a. Jim Krebaum Sr. en Larry Eastman gingen met hun duiven deelnemen aan shows door heel Amerika. Zwart éénkleurigen, zwart bonten en andalusisch blauwen waren vaak de toppers van de show en zulke opvallende dieren dat meer en meer nieuwe fokkers tot het ras en de Nationale Club werden aangetrokken. Met zoveel leden van buiten Californië kon het niet anders dan dat de NWOETC moest reorganiseren tot een Club waarin alle leden op een representatieve manier konden meebeslissen over het beleid van de Club en de stand van het ras. De eerder ingestelde Oost en West afdeling voldeed niet meer. Zelfs de West fokkers in Zuid-Californië, wat toch het 'broeiness' was van de West of England Tuimelaar, waren niet tevreden met de huidige vorm van hun Nationale Club.

Rechts: Geelbonte, Kampioen in 2006.
Eigenaar: Brian McCormick.

Een aantal voortvarende en toegewijde West fokkers zorgen er voor dat er Statuten en

een Huishoudelijk Reglement opgesteld en goedgekeurd werden door de leden van de Club. Volgens het nieuwe reglement moest de Club opgedeeld worden in 6 districten met een eigen bestuurder, gekozen door de leden van dat district. De Vice Voorzitter van de Oost- en West divisie moesten gekozen worden d.m.v. stemmen door leden uit die bepaalde gebieden. De voorzitter, secretaris, penningmeester en andere leden van het hoofdbestuur konden afkomstig zijn uit heel Amerika. De NWOETC zou zich ook aansluiten bij de Nationale Sierduiven Bond NPA, de Clubshow en Jaarvergadering houden op de NPA Grand National Show en ook meedoen met de Western Young Bird Show en de Eastern Young Bird Show. Bovendien ging de NWOETC ereprijzen uitzetten op één show in elk district. Vervolgens koos de meerderheid van de clubleden voor een tekening van Diana Jacky als standaardtekening voor de West of England Tuimelaar en voor het beschikbaar stellen van ringen voor de West of England Tuimelaar.

Omdat de West fokkers in Californië meer plaatselijke shows wilden, werd in 1991 ook de 'Southern California West of England Tumbler Club' of kortweg SCWOETC opnieuw opgericht. Het woord 'flying' werd nu weggelaten, omdat toch bijna niemand meer met zijn duiven vloog. Behalve deze Club waren er inmiddels een heel aantal plaatselijke Clubs van West fokkers aangesloten bij de Nationale West Club NWOETC. Van al deze plaatselijke clubs was de SCWOETC het meest succesvol en bijna net zo sterk als de NWOETC. Dat kwam ongetwijfeld omdat zoveel West fokkers in Californië wonen en na 70 jaar is dat nog steeds het centrum van de West fokkerij in Amerika.

Hoewel veel fokkers na de reorganisatie van de NWOETC in 1991 hoopten dat de Club nu snel groter zou worden, gebeurde dat de eerste jaren toch niet. Ik denk dat dat voor een groot deel toegeschreven kan worden aan het opnieuw oprichten van de SCWOETC in datzelfde jaar. De meeste Californische fokkers zagen er het nut niet van in om lid te worden van de Nationale Club, nu ze zelf weer een Club hadden die hen genoeg activiteiten bood. Een aantal zegde hun lidmaatschap op, terwijl anderen alleen lid bleven om ringen te kunnen bestellen. Voor ons – de mensen van de Nationale Club – was dat een trieste zaak, we vonden het typisch een geval van korte termijn denken, met enkel oog voor de zaken in

de eigen omgeving en niet voor wat het beste was voor het ras en alle West fokkers. De jaren na 1991 werd de Zuid-Californische West Club zelfs sterker terwijl de groei van de Nationale Club vrijwel stagneerde. Gelukkig kwam er in 1995 een omslag ten goede voor de Nationale Club.

**Links: Reservekampioen in rood op de 'Pageant of Pigeons'.
Eigenaar: Doug Boyland.**

In 1995 sloten een aantal van de vroeger heel actieve leden zich weer opnieuw bij de Club aan, en ook een aantal gerenommeerde seniorfokkers van andere rassen ging over op het fokken van de Wests. Dat werkte echt als een stimulans. Een aantal jaren daarvoor was er een comité opgericht om de standaardtekst aan te passen zodat die beter paste bij de West of

England Tuimelaar zoals die gefokt en geshowd werd, en ook beter paste bij de standaardtekening. Die poging was echter alsmaar op de lange baan geschoven. Nu, in 1995 lieten de fokkers steeds vaker horen dat het toch niet in het voordeel van het ras was, dat de geschreven standaard en de standaardtekening niet met elkaar in overeenstemming waren, en dat die standaard nu echt eens aangepast moest worden. Het was nu

immers zo dat de West gefokt en gekeurd werd naar de standaardtekening en niet volgens de beschrijving. Er moest altijd een kopie van de standaardtekst aanwezig zijn op elke show, zodat de keurmeester aan de hand van die tekst kon verklaren waarom een bepaalde duif al dan niet geselecteerd werd voor de eindronde, maar als ze de uiteindelijke kampioen aanwezen, deden ze dat toch 'naar de tekening' en niet naar de standaardtekst. Desgevraagd had geen van de keurmeesters daar een verklaring voor; ze konden niet anders zeggen dan "De standaardtekening spreekt ons meer aan". Dat was een verklaring van niets, want zij vroegen nooit of ze de standaardtekening mochten zien en die was meestal ook niet voorhanden daar. Om de verwarring compleet te maken waren een aantal seniorleden van mening dat de tekst NIET aangepast hoefde te worden, hooguit misschien een klein detail hier of daar, of een verduidelijking bij een kleurbeschrijving. Nog frustrerender was het dat het juist de Californische fokkers waren die deze mening waren toegedaan; in de rest van Amerika was men het er unaniem over eens dat de standaardtekst van begin tot eind aangepast diende te worden. Na veel discussies kon de standaardcommissie verder met hun werk en in 1999 werd een nieuwe omschrijving, die geheel in overeenstemming was met de standaardtekening, voorgelegd aan de NPA en goedgekeurd. De nieuwe standaard had ook de volledige instemming van de SCWOETC. Eindelijk was iedereen tevreden en zowel de Nationale Club, de Zuid-Californische Club én het ras vaarden er wel bij.

Het mooiste was toch wel dat na de aanpassing van de standaard, de NWOETC en de SCWOETC echt begonnen met samenwerken. En dat kwam de populariteit van de West zeker ten goede! In 2004 leek het wel of er elke week nieuwe leden bij de Club kwamen. Opvallend was ook dat dit vaak fokkers waren die langere tijd een ander ras gefokt hadden. Bij navraag waarom ze overgestapt waren op het fokken van de West, noemden ze als belangrijkste reden de vele activiteiten die de club ontplooiden en het hoge competitieniveau van het ras. Maar ze noemden ook de hulpvaardige en vriendelijke houding van de fokkers en de goede mogelijkheid om dieren van topfokkers te kopen tegen fatsoenlijke prijzen. Ook gewaardeerd werd dat de West geen bijzondere eisen stelde aangaande de fok; ze hoefde niet geconditioneerd te worden voor de show, de duiven konden zelf hun jongen grootbrengen en ze hadden geen overbodige sierveren die het grootbrengen van de ene na de andere ronde jongen zou kunnen belemmeren. Maar bovenal prezen dat de West in bijna alle kleurslagen beschikbaar was.

**Rechts: De Nationale Kampioen van
2007 rood.
Eigenaar: Matt Matuska.**

Nu, in 2008, is de West of England Tuimelaar nog altijd populair in heel Amerika. Als 'senior fokkers' die het ras al jarenlang fokken en showen, vinden wij het geweldig dat 'ons' ras en onze Club nog steeds in een opwaartse spiraal zit. Geen van ons had dat durven denken in die eerste jaren na de oprichting van de SCWOETC en NWOETC. En toen wij begonnen met dit ras, had geen van ons ooit durven dromen hoe goed het de West zou vergaan in de loop der tijd.

**Copyright ©2008
Aviculture-Europe.
All rights reserved by VBC**

